

πρὸ τῆς ὁποίας ἀξίζει κανεὶς νὰ σταματήσει. Καὶ οἱ παρακολου-
θοῦντες τὰ χρονικά ὅλων σχεδὸν τῶν διασῆμων δικῶν τῶν τελευ-
ταίων ἐτῶν δὲν δύναται νὰ συγκρατήσουν παρὰ τοσοῦτον τι συναι-
σθημα πρὸ τῆς ἐκκεντρικῆς ταύτης φυσιογνωμίας τοῦ γηραιοῦ νο-
μομαθοῦς, ὅστις προικισμένος φύσει μὲ ἴσῃν εὐστροφίαν πνεύματος
καὶ ἐλαστικότητα γνώμης, εὐγλωττίαν καὶ ἑλλειψίν ἀρχῶν,
ἀπειρον σέβας μόνον πρὸς τὴν ἐπιστήμην του καὶ μεγάλην πε-
ριφρόνησιν πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα, διορᾶται παντοῦ ἀναμιγνύμενος, ἀ-
κούραστος, γεννῶν σκάνδαλα, ἀκάματος πολεμιστὴς καὶ ἑτοιμος
πάντοτε νὰ ὑποβάλῃ τοὺς γεροντικούς αὐτοῦ ὤμους καὶ τὴν νεα-
νικὴν ζωηρότητά του πρὸς στήριξιν τῶν μᾶλλον ἐτοιμορρόπων καὶ
ρουπαρῶν ὑποθέσεων.

Μικρός, ξηρός, ἰσχνός, εὐκίνητος, μὲ τὸ ὡς ἀρχαίαν μεμβρά-
νην δέρμα του, μὲ τὰ ὑπόλαια καὶ ἰδιότροπα γένητά του, τὰ ὅποια
διαθέουν γύρωθεν ὅλον τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ προσώπου του χωρὶς νὰ
ἐγγίξουν τὸν πώγωνα, μὲ τὴν ὀξεῖαν φωνὴν του χρωματιζομένην
ὑπὸ τῆς ἰδιαίτερας κεφαλληνιακῆς προφορᾶς, εἶνε πλασμένος τύπος
δικανικοῦ, ὅστις τὸ ἱερώτερον πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ εὐρίσκει τὴν
ὑπερίσχυσιν τῆς γνώμης του. Καὶ διὰ τὴν ἐπιτύχην τοῦτο κουρδίζε-
ται ὡς ὄργανεττο ἢ ὡς ἐξυπνητήρι καὶ δύναται ἐπὶ ὥρας νὰ ὁμι-
λῇ, νὰ χειρονομῇ, νὰ περιπαλῇ, νὰ συρίζῃ, νὰ φιλοσοφῇ, νὰ εὐ-
φυολογῇ, νὰ ἐξάπτεται, νὰ ὀρκίζεται, νὰ κολακεύῃ, νὰ ἀπειλῇ καὶ
δὲν ξεκουρδίζεται καὶ δὲν παύει τὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἀνελίσσο-
μένην ὡς κριγμὸς γρύλλου ἢ ἄσμα κώνωπος ἀνηλεῆ μονωδίαν του,
παρὰ ὅταν ὁ ἀκροατὴς του ἐξηντλημένος εἶνε πρόθυμος νὰ τῷ πα-
ραχωρήσῃ τὰ πάντα ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἐξακολουθῇ νὰ τοῦ ζαλίζῃ
τὰ αὐτιά καὶ τὸ πνεῦμα.

Ὅπως ὁ ἀρχαῖος κωμικός ἔλεγε περὶ τινος ὅτι ἐγένετο «τρίμ-
μα, κύμβαλον, παιπάλη» διὰ τὰ κάμη τοὺς ἄλλους νὰ γελάσουν,
ὁ κ. Τυπάλδος γίνεται ὅ,τι θέλετε διὰ τὰ κάμη τοὺς ἄλλους...
νὰ κάμουν ὅ,τι αὐτὸς θέλει. Καὶ ἐν πεποιθήσει νομίζει, ὅτι δὲν
ποιεῖται βλαβερὰν χρῆσιν τῆς ἀναμφισβητήτου εὐστροφίας τοῦ πνεύ-
ματός του, τῆς ἀνεγνωρισμένης πολυμαθείας καὶ τῆς ἰσχυρᾶς δια-
λεκτικῆς του, ἀναλαμβάνων νὰ διασώσῃ οἰκονομήσαντες ὑπόθεσιν. Ὑπερ-
ρησπίασθι τὰ ἐπισκοπικά, ὑπερησπίασθι τὰ προβελεγγιανά καὶ ἀκόμη
ἐναυλοῦς διατάλει εἰς τὰ ὅλα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐκ-
πλήκτου ἢ διάσημος ἐπὶ τῶν Βελεντζιακῶν ἀλγέρευσίς του, καθ'
ἣν ὀρθῶν ἐν προκλητικῇ στάσει μαχίμου ἀλεκτοριδίου ἐπὶ τῶν
ἄκρων τῶν ὀνύχων τὸ μικρὸν του ἀνάστημα καὶ ἐντείνων τὸν λαί-
μόν καὶ τὴν φωνὴν του ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς βλακωδῶς παρατηροῦν-
τας αὐτὸν δι' ἡμικλείστων ὀμμάτων ἐνδρόκους τῆς Θηβαϊκῆς λη-
στείας τὴν ἀνηκούστου θράσους ἐκείνην ἐρώτησιν: «Τολμᾶτε νὰ
καταδικάσητε τὸν Βελέντζαν, τὸν ἀμφιβαλὴ ἐν πατριωτισμῷ ἀδελ-
φὸν τοῦ Μιλτιάδου;»

Εἰς μέγαν βαθμὸν κατέχει καὶ τὸ ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν ὅλων
τῶν εὐστροφῶν καὶ δυστροφῶν πνευμάτων νὰ τὰ βάζῃ μὲ πολλοὺς
μαζί καὶ νὰ τὰ 'βγάξῃ πέρα. Καὶ εἰς τὴν διάθεσιν του αὐτὴν ὀ-
φείλεται ἡ προχθεσινὴ μετὰ τὴν καταγγελίαν τοῦ κ. Ράδου ἱτα-
μῆς εἰρωνείας δήλωσις, δι' ἣς προκαλεῖ, λέγει, καὶ ὅλους τοὺς ἄλ-
λους εἰσπαγγελεῖς καὶ ἀντεισπαγγελεῖς τῆς πρωτεύουσας, ἃν ἔχουν
παράπονον, νὰ τὸν καταμνησθῶσιν ὅσῳ τὸ δυνατόν γρήγορα, διότι βιά-
ζεται νὰ φύγῃ εἰς Χαλκίδα! Ὑποθέτομεν ὅτι γράφων τὴν δήλωσιν
ταύτην δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του καὶ τὸν σύλλογον τῶν Εἰσπαγγελέων.
Οὐχ ἥτιον ἐνετάλημεν νὰ δηλώσωμεν ὅτι ὁ φερώνυμος σύλλογος
οὐδὲν ἔχει κατ' αὐτοῦ παράπονον καὶ εἰς οὐδεμίαν καταγγελίαν θὰ
προβῇ.

Καὶ ὅχι μόνον νὰ τὸν καταμνησθῶσιν ἐπὶ πρὸς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ
δι' ἄλλης δηλώσεώς του ἐβεβαίωσεν ὅσους εἶχον τὴν τόλμην νὰ
τὰ βάλουν μαζί του ὅτι θὰ λογαριασθῇ μὲ ὅλους τὸν ἐνῶπιον
τῶν ἐνδρόκων! Καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃ. Διότι οἱ ταλαίπωροι ἐνδροκοί,
χωρὶς καππαί, φθειριῶσαι φλοκάται, ἀγροτικὰ σελάχια, νυστα-
λέοι ὀφθαλμοί, κοιμισμένοι διάνοιαι, πάντως συλλαμβάνουν φαντα-
στικὴν τινα ἰδέαν περὶ τοῦ μικροῦ τούτου ὄντος, ὅπερ ὁμιλοῦν πρὸς

αὐτοὺς τοὺς κατακλύζει ὑπὸ χεῖμαρρον ἀκαταλήπτου μὲν ἀλλὰ τὴν
ὁποῖαν κατορθώνει νὰ τοῖς καθιστᾷ αἰσθητὴν, λογικῆς δεινότητος,
νόμογνωσίας, ὀργῆς, ψυχολογίας, σαρκασμῶν, ὅπερ διέρχεται ὅλα
τὰ ἀσύμφορα αὐτῷ μέρει ἐπιτηδεύειν χωρὶς νάφινῃ κανὲν ἔχνος τῆς
διαβάσεώς του καὶ ὅπερ δράττεται μετὰ σπανίας ἐπιδεξιότητος μόνον
παντὸς ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸν σκοπὸν του.

Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν του αὐτὴν ἀπολογίαν, ἐξ ἣς
παρεσύρθημεν νὰ χαράξωμεν τὴν σκιαγραφίαν του, καταφεύγει καὶ
εἰς τὴν γραμματικὴν καὶ προσκαλεῖ εἰς ὑπεράσπισίν του τὸν Γεν-
νάδιον καὶ τὸν κ. Κόντο! Καὶ στηριζόμενος εἰς ἓνα διαζευκτικὸν
σύνδεσμον τοῦ λ ο ο μ ἰ ἄ ζ εἰ τὸν καυμένον τὸν Αἰῶνα ζητῶν
νὰ ποδεῖξῃ ἐπάνω κάτω ὅτι: α') ὁ Αἰὼν ὑπερασπισθεὶς τοὺς ἐρι-
τίμους καὶ ὑδρίσας τοὺς δικαστὰς ἔγεινεν αἰτία τῆς καταδικάζουσας
τῶν πρώτων, ἐξερεθισθείσης τῆς κοινῆς γνώμης β') ὅτι παρε-
ξηγήσας ἂ ὅ ῥ α ς τινὰς φράσεις του ὠκοδόμησεν ἐπ' αὐτῶν ἀνύ-
παρκτα ἐγκλήματα, δι' ἃ δὲν εὐθύνεται ὁ κ. Τυπάλδος, ἀδίκως
ἐπομένως καὶ αὐτὸς καταδικαζόμενος χάριν τῶν παρενοήσεων τοῦ
Αἰῶνος. Τώρα ἂν εἶνε ἀληθὴ αὐτὰ πρέπει νὰ γίνουν δύο τινά:
Τὰ θύματα τοῦ Αἰῶνος νὰ ζητήσουν νὰ τεθῇ ὑπὸ ἀπαγόρευσιν
διὰ νὰ μὴ χαντακώσῃ καὶ ἄλλους. Ὅλοι δὲ οἱ ἐχθρικοὶ πρὸς
τὸ συνδικατὸν διακείμενοι νὰ κρίνουν νὰ πευθύνουν πλέον τὰς δο-
ξολογίας των ὅχι πρὸς τὸν κ. Ἀμπελᾶν, ἀλλὰ πρὸς τὸν Αἰῶνα,
ὡς τὸν αἴτιον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου.

Ὅσοι δὲ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε ἀκόμη φίλοι τοῦ ἀντιπάσης
προσευχῆς πρέπει καθε πρῶτὴ νὰ παγγέλλουν τὴν ἰσπανικὴν παροι-
μίαν: Θεέ μου, φύλαξέ με ἀπὸ τοὺς φίλους μου καὶ ἐγὼ ἡξέω
νὰ φυλαχθῶ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου.

ΚΡΑΚ

ΟΙ ΤΡΑΧΩΝΕΣ

(Καθυστερήσαν)

Τ' εἶν' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται; Τί τρέχει τόσος κόσμος;
Μὴ ρίχνῃς τὸν Παράδεισο ὁ Παναγῆς κανόνια;
Ἡ ὁ Καζάζης μάθημα κάνει γιὰ τὰ παλούκια;
Δὲν ρίχνῃς στὸν Παράδεισο ὁ Παναγῆς κανόνια,
Οὐδ' ὁ Καζάζης μάθημα κάνει γιὰ τὰ παλούκια.
Παλαίουνε ὅς τ' αὐτὰ Τράχωνες Τρικούπης μετ' Τρικούπη,
Καὶ σπιοῦνται γύρω τὰ βουνὰ καὶ τρέμουνε οἱ κάμποι,
Ὁ Πάρνης ξαλαφιάζεται καὶ σκιάζ' ἡ Πεντέλη,
Καὶ τοῦ Τρελλοῦ ἰδρώνουνε τὰ σωθικά του αἶμα.
Τὰ σκέρητ' ἀγριεύουνε καὶ τὰ φουσάτ' ἀφρίζουν,
Τάλογα χλιμιντρίζουνε καὶ δὲν βλέπουν τὴν ὥρα.
Τοὺς χαλινούς νὰ ρίξουνε, νὰ φᾶνε τὸ τριφύλλι.
Ἐδῶ κοντάρια ἀστράφτουνε, σπαθῖα ἐκεῖ πέρα λάμπουν,
Καὶ στέλεται στὸ ψῆλωμα ὁ στρατηγὸς Τρικούπης,
Ἰσάζει τὰ φωκὸ ὅλα του καὶ σκάει τὰ ρουθούνια,
Σὺν ἅ τ' ἐπὶ ποῦ μυρίζεται καὶ θέλει νὰ χουμήξῃ...
Τὸ πρόσταγμα ἐδόθηκε ὁρμῶνε τὰ φουσάτα.
Ὁ κουρνιαχτὸς σηκώνεται, τὸν οὐρανὸ θολώνει,
Κι' ὁ ἥλιος ἐφοβήθηκε καὶ κρύβεται ὅς τὰ νέφια.
Βροντᾷ τὸ λιανοτούφεκο, λόγχη τὴν λόγχη σπρώχνει
Καὶ χίλια ἰχνοὺν ἀστραπαὶ σπαθῖα ἐγυμνωμένα.
Ἐχθρὸς μ' ἐχθρὸ συμπλέκεται: ἀνκατόνουντ' ὅλοι,
Καὶ γάνει ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸν ἀφέντη ὁ σκύλος.

Ἦλθε καὶ τὸ κοντόβραδο ὁ στρατηγὸς φωνάζει:
Κάτου, παιδιά μου, τάρματα, ἦν' εἶν' ὥρα γιὰ νὰ φᾶμε.
Φθάνουν αὐτὰ γιὰ σήμερ' αἱ οἱ εἰς τὴν πατρίδος.
Ὅλοι σας ἐδειχθήκατε ἦν' ἐμοῦ τοῦ στρατηγοῦ σας.
Δύο λεπτὰ ἀπὸ σήμερ' αὐξαίνω τὸν μισθὸ σας...

Ἐ. ἄτε, πάμε γρήγορα νὰ μὴν κριώσῃ ἡ σοῦπα.
Βάνουν ὅς τὴν θήκῃ τὰ σπαθῖα, ὅς τὸν ὦμο τὰ τουφέκια,
Καὶ πάνε ὅς τ' οὗς στρατῶνάς τους ἡ σάουχ' ἀνὰ δεινότησιν.
Χαρούμενος κι' ὁ στρατηγὸς ὅς τὸ σπῖτι του γυρίζει,
Ποῦ τόση δόξα ἀπέκτινσε χωρὶς νὰ σπάσῃ μύτη!
Ψάλλετε, Μούσαις, ψάλλετε τὴν δόξα τοῦ Τρικούπης,
Καὶ ὅς τὸ κεφάλι βάλτε τοῦ στεφάνι ἀπὸ ταινίδες.

ΑΔΟΥΠΗΣ.